

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dvx Spiritvalis

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.Xiii.

Cap. VI. De propria cognitione ex miseris, quæ tempore mortis euenire
possunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48784](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48784)

537
MEDIT. DE MISERIIS MORTIS 537
in deo creaturam, qualis tu es. siquidem
creatum est, nihil te per te ipsum posse, ita cer-
tum est, te omnia posse cum Deo. O DEVS
anima mea, in me quidem nihil, in te ve-
ro omnia possum, nouerim me, & nihilum,
quod ex me habeo, ut me humiliem, noue-
rim etiam te, & plurimum quod per te
possum, ut te glorificem in æternum. A-
men.

CAPVT VI.

DE PROPRIA COGNITIONE
ex miseriis, quæ tempore mortis e-
uenire possunt.

SI CVPIS miseras tuas
perfectè cognoscere, ne-
cesse est, te legere & stu-
dere in quodam libro in quo
reteguntur deceptiones
quæ Deo quotidie tibi a te
oculos ponit, mortè scilicet,
in quo lege possis & euidenter cognosce-
re corporis tui miseras: siquidem omnia mor-
tuum ossa clamant: a memor esto iudicij mei, Eccl. 38. 23
si enim erit & tuum: mihi heri, & tibi hodie. Sed
animæ miseriae adhuc sunt occultiores, ad quas
cognoscendas, fidei lumen est necessarium. qua-
rum summam intelliges legendo & meditando tria
illa tantum verba, quæ ipsemet Deus scribi iussit
Dix. Spirit. Tract. II. LI coram

PIRI
TE

b Daniel 5, 6.

coram magno illo peccatore, Regem Balthazar, qui in grandi illo conuiuio, quod fecit optimis tibus suis mille, in eadem hora, apparuerunt tibi quasi manus hominis scribentis contra candelabrum, in superficie parietis aulae regia: & aspiciebat articulos manus scribentis. Tunc cives regis commutata est, & cogitationes turbabant eum: & compages reum soluebantur, & genua eius ad se inuicem collabantur. qui, cum scripturam legere ipse non posset, consuluit Magos Chaldaeos & Arabios, qui cum nec legere nec interpretari possent. Vocatus est Daniel, qui Dei Spiritu legentem scripturam, quae sic habebat: M A N E, T H E O P H A R E S. cuius haec erat interpretatio. N O N M E R A V I T, A P P E N D I T, D I V I S I T. Quae verba mox declarauit in hunc modum. *Non numerauit regnum tuum, & completus illud finis eius peruenit: appendit, siue appropinquauit statera, & inuentus es minus habens. & diuisum est regnum tuum, & datum est Medis & Persis, quod ita omnino euenit. eadem enim nocte interfectus est ipse Rex Balthazar ab hostibus suis. Et quamuis miser ille hac lectione recte non sciuerit, quia nihil de eius poenitentia legitur, tu tamen ea uti potes, si in exemplum visibili consideres, ac mediteris, quod inuisibiliter in hora mortis eueniet tibi, si te in aliquo lethali peccato, quodcumque illud sit, deprehenderit. manus enim diuinae Omnipotentis in pariete conscientiae tuae, has veritates scriptas tam clarè, ut lumen, quod est in candelabro, intellectu*

Intellectus, illas plane videat ac intelligat; talibus tremores & horrores in misera tua anima efficiet, quales nec imaginari quidem posses in hac vita. Tunc autem lectio quidem earum veritatum erit clara, sed tibi inutilis: quia tunc remedium nullum erit. nunc autem etsi lectio obscuritatem habeat fidei, erit tamen certissima, tibi que vilissima. potest enim esse principium excellentis cuiusdam vite, fundata in profunda christi cognitione, ob miseras, quibus subiacet. Quod si tam es ignorans atque rex Balthazar, pete a Deo lumen, quod Prophetæ Danieli concessit, ut & legere possis, & intelligere in eo sensu, quo eas iam, obeuntes Danielis prophetæ officium, declarabimus, ob oculos tibi ponentes, quod in ea scriptura latet.

§. 1.

Quod Deus numeratos habeat dies vite nostra, rerumque nostrarum.

PRIMUM illius scripturæ verbum fuit. MANE, cuius germanus sensus, pro ijs qui ad horam mortis peruenerunt, hic est: numeravit Deus dies vite tuæ, qui iam sunt cõpleti. Nõ potest in hac cõputatione vlla esse deceptio quia calculator est infinite sapiens, & omnia in mensura, & numero, & pondere disposuit. Nec appellatio ad aliud Rationum consilium admittitur: quia ipsius consilium est supremum. nec est, qui cogere illum possit, ut vel vnum diem decretis ipsius addat: quia omnipotens

Ll 2 est &

PIRI
TE

de Sap. 11. 21.
1. part Me
dit. 7.

d 4. Reg. 20.
6.

e Job. 14 5.

est & immutabilis. quod si quando preces ad-
mittit, & propter illas aliquos addit annos, sicut d Regi Ezechia; hospites iam numerose
habebat, & comprehendebantur definitiva ipsius
sententia; e qui quando implentur, (vt habetur
apud Iob) *præteriri non possunt*. Quid ergo
ces, miserrime peccator, in illa tristitia hor-
quando velis nolis aperientur oculi animæ
tuæ, qui eousque fuerunt clausi; ve hinc
videas scripturam, & ultimam auctoris in-
tentiam, subscriptam à Sanctissima Tribuna-
te. Qui enim scribit, est ipse pater; eius me-
nus est filius; & digiti significant Spiritum
sanctum omnesque tres personæ vnanimi con-
sensus talem sententiam ferunt. Quid in illa an-
tate positus respondebis? quos habebis ad-
tores? quis tibi poterit aliquod solatium da-
re? num regem Balthasarem magnates regni
eius; qui cum illo ad mensam epulabantur
defendere valuerunt? num consolari pote-
runt vxores & concubinæ, quæ illum cir-
cumdabant? num aliquod leuamen illi ad-
derunt egregia illa vasa auri & argenti, quibus
vtebatur? aut cibi delicati, & pretiosa ve-
na, quæ in mensa proponebantur? scierunt
ne consilium aliquod illi dare sapientes me-
gini, & aruspices aulæ ipsius? omnes illi
in ea hora deseruerunt. & quod prius esse
erat sensualitatis eius & superbiæ, cepit
ipsius afflictionem & cruciatum alere. *Quod si memoria
tua mors, quam amara est memoria tua, bonam
pacem habenti in substantiis? Quod si memoria
tua ad*

f Eccl. 4. 1. 1.

tua adest amara, quando erit amarior ipsa
 praelentia. Hoc solum inuenio discrimen, quod
 tua praelentia malis sit amara, absque spe re-
 medij; tua verò memoria, amaritudinem
 adferre potest cum vtilitate, si ex ea per-
 moueantur ad amarè flenda sua peccata, statu-
 entes ita vitam suam instituere, sicut hora illa
 mortis vellent inueniri. Perpende itaque,
 frater, vim huius scripturæ, quando DEVS
 inspiratione sua eam suggerit memoriæ tuæ.
 cogita quotidie, quod inuisibilis Dei manus, in
 conscientia tua scribat illud verbum: MANE,
 hoc est computati sunt dies tui, & forte ho-
 die complebuntur. & hoc sensu excita in te
 sanctum quendam timorem, & dolorem de
 tuis peccatis, qui te inuet vt ab eis libereris.
 & ita quotidie institue vitam tuam, atque si dies
 ille vltimus esset. Agnosce benè eius breuita-
 tem, & inconstantiam; & ita statue, quasi
 iam præterijset. Nam ipsimet damnati qui
 sunt in inferno, etsi eam aliquando longam
 putauerunt, instruentes nunc te dicunt nos na-

Sapient. 5. 13

S. Gregor. li.

7. 14.

2.

ri, *continuo desimuse esse*, tardè aduertentes, se
 valde fuisse deceptos.
 SED superest adhuc, quod legas in eodem
 verbo: MANE: quod est *numeravit Deus*
regnum tuum & compleuit illud: quia scilicet
 finis eius adest, non enim solum DEVS vitæ
 tuæ dies numerat; sed etiam illos, quibus res
 tuæ, quas possides, sunt duraturæ. Nume-
 ratos habet Deus dies regni tui, si es Rex; &
 praelationis, si es praelatus; diuitiarum tua-

PIRI
 TE

rum, si es diues; & quibus durabit tuum matrimonium, si es coniugatus. quæ computatio ad eum est infallibilis, sicut præcedens: ut impossibile sit, vel diem vnum, vel horam vnâ constituto ad eam numero addi. qui numerus interdum est minor, quam ipsius vitæ: eo quod decreuerit Deus res illas ante mortem non auferre, in pœnam sceleratæ nostræ vitæ, nisi ob alios fines, quos prouidentia sua secretat tendit. Ex quo prouenit, ut repente hic facultates suas, & ille honorem amittat; hunc officio suo deiciant, illum à suo regno: quod peruentum sit ad terminum, quem Deus in æterno suo consilio definiuit. Alias computatio hæc æqualis est ipsi vitæ, nunquam enim illam excedit. ut enim dixit Dauid: *interierit diues, non sumet secum omnia, neque detur cum eo gloria eius. i. nudus egressus est de tero matris tuæ, & nudus reuertetur illuc: non secunda mater, terra scilicet tibi sit noua, adeo crudelis non contenta nudum te recipere ab omnibus externis bonis; exuat quoque pelle & carne, quæ ossa tua tegebant. Et hoc totum incipit repente. nam sicut Rex Balcham numquam minus credidit, peruenisse finem imperij sui, & vitæ, quam cum hæc sententia illi in medijs epulis intimata: Ita cum mens cogitaueris, & k qua hora non pot averti hominis venturus est, Christus index supremus, qui nocte domum tuam ingressus, auertit quicquid tibi accommodauerat; quia peruenit terminus illius commodationis, & quod*

h Psal. 48. 18
i Job 1. 23.

k Matt. 24.

44.

k Luc. 12. 39.

quidem Dei manus non cessat quotidie pulsare, prudentia erit deceptionem tuam tempestive detexere, & externarum rerum mutabilitatem agnoscere, & ita eas possidere (vt ait apostolus) *quasi eas non possideres*, existimans, illas tibi esse à Deo commodatas: ideoque paratus esse debes ad easdem ei reddendas, quando illi placebit repetere: nihil earum occasione faciendo, quod eum offendant, qui tam liberaliter eas tibi commodauit. O Deus æterne, qui cuncta tua in *gressus meos dinumerasti*, fac tales illos esse, quos tua approbet misericordia, remuneret verò Iustitia, Amen.

1. Cor. 7. 10

Job. 14. 16

§. 2.

Quod Deus appendat opera nostra.

SECUNDVM scripturæ huius verbum est, THECEL; cuius interpretatio fuit: *appensus es in statera, & inuētus es minus habere*. Qua sententia significatur nobis seuerum examen, strictumq; iudicium, quod facit Deus nostris actionibus in hora mortis, quod iudicium in eadem S. Scriptura, appellatur a *pon-* *deribus & statera*. Sicut enim statera duas habet balances, in quarum altera collocantur pondera, sigillo regio aut reipub. notata, in altera vero res, quæ ponderantur, vt deprehendatur eum pondus sit iustum, an aliquid desit. Itaque cogitare licet, stateram diuinæ Iustitiæ, dua-

1. Pro. 16. 11

PIRI
STE

quoque habere bilances; in quarum altera collocentur cogitationes, ac desideria, verba & opera, quæ libere feceris, à tempore, quo ratione uti coepisti, vsque ad illud punctum, quo ceppirasti; in altera vero pondera, ex quibus discernendus sit valor & pondus, cui opera respondere debent, vt iusta sint. Hæc pondera sunt præcepta legis Dei. & Ecclesiæ sanctæ, statutaque tui; quod si opera tua cum his ponderibus momento statere respondebunt, vt sint illis conformia, & fundata in diuina gratia approbentur, tu sententia iudicis, iustus declaraberis, remunerabiturq; Deus te corona iustitiæ, & illis es promeritus. hanc securitatem habebat Sanctus Iob, innixus testimonio bonæ suæ conscientie, cum dicebat: *in ipse Deus computauit vias meas, & cunctos gressus meos dnumerauit. ambulauit in vanitate, & festinaui in delicto meo, appendat me in statera iustæ, & sciat puritatem meam.* hoc est, declaret sententiam suam puritatem, & fidelitatem in seruitute eius: qua meas actiones omnes directas in eius mandata. Quod si actiones tuæ non fuerint benè directæ iuxta regulam diuinæ legis, & quando DEVS eas in iusta sua statera collocauerit, inuenientur minus habere, & ponderis scilicet, quod habere debebant: Quod non fuerunt diuinis præceptis, regulisque virtutum conformes: quibus ponderibus examinandæ iudicio diuino notabuntur, & tunc quam prauæ, ac minus habentes, & tu quoque earum causa. Ex nunc igitur incipit

h Iob 31. 4.
S G eg li. 21
Mor. 6. 4.

ponderare id, quod in hora mortis tibi eueniet: cum intra conscientiam tuam Deus multas accendat *lucernas*, quibus *scrutetur ierusalim*, anima scilicet tuæ angulos, ut tu ipse clarè videas quicquid in ea est, & intelligas, quousque pondus tuarum actionum perueniat, defectumque & malitiam earum. Tunc serò incipient tumores, ac tremores; anxietates, & agonizans ipsa morte terribiliores, quam atrocitatem nemo intelligere potest, nisi miser ille, qui eam patitur: quamuis interdum ipsum corpus indicet eius, quod infelix anima intus patitur: sicut Rex Balthasar, iuxta aliquorum Doctorum sententiam, solus vidit digitos manus scribentis in pariete; qui vero aderant, ex horrendis regis tremoribus, & clamoribus ingentibus coniecerunt, Regem terrificas aliquas res vidisse: Ita solus peccator videt, quas Deus *describit contra eum amaritudines* in illa hora. Sæpè tamen ex hoc eius sensu prodeunt horridi motus, & corporis gestus, quibus manifestatur rigidum iudicium, quod intra miseram animam geritur: Id ira disponente Deo nostro (ut notat Sanctus Gregorius in multis casibus huius argumenti, quos ipse refert) ad cautelam eorum, qui adhuc viuunt, Et præcipue ut cogitent de suis operibus ponderandis, & cognoscendis in vita; & , antequam dies rationis reddendæ adueniat, corrigendis.

Memor quoque esto similis alterius scripturæ, quam in modum cuiusdam Epistolæ, misit Christus nomen noster cuidam Episcopo in

e. Soph. i. 12

Medit. II.
part. I.

Nicolaus Lyra.

d. Iob. 13. 26.

Lib. 4. Dial.
c. 37. & 38.

PIRI
TE

Apoc. 3. 1

Apocalypsi dicens: *e Scio operata tua, quamen habes quod viuas. & mortuus es: esto vigilans, & confirma cetera, quae merita tua non enim inuenio opera tua plena coram Deo meo, in mente ergo habe, qualiter doctrinam acceperis & audieris, & serua, & poenitentiam age. Si ergo non vigilaueris, veniam ad te tanquam fur, vt rationem exigam, & nescios quahora veniam ad te. quasi ei diceret: Attende quod sis ignorans, nesciens quid sis, nec vanitatem operum tuorum, quae tu non ponderas sicut ego: ex quibus ego hoc deduco, quod est tu nomen habeas quod viuas, opera tamen sunt mortui; titulum habes Christiani, opera vero hominis mundani; in statu es Episcopali, sed vita tua est saecularis. Nam tua opera etsi coram hominibus iusta videantur, coram Deo tamen non sunt plena, sed vacua, inania, & plena defectibus; & in statera mea iustitiae multo minus habent, quam tu existimes, & illa habere deberent. Quamobrem agnosce te ipsum: memor esto doctrinae fidei, quam audiisti a praecceptorumque legis, quae tibi ista promulgata; & iudicij seueri, quod te expectat: Et haec memoria te ipsum excita, & anima ad faciendam poenitentiam: vt me ad iudicandum te adueniente, opera tua inueniantur plena, & absque villo defectu: & obtineas praemium, quod tibi pro eis reddam. o iustissime viuo: & atq; mortuorum Iudex; siquidem talem ad nos mittis Epistola, vt nos agnoscamus, ac reformemus, & ad rationem reddendam praeparemus: concede nobis*

copio-

DUX S
P. T. P. P. O. N.

copiosam tuam gratiam, qua opera nostra ita impleamus, ut in tua iusta statera posita, non inueniantur minus habere.

§. 3.

Quod Deus malos diuidat, regnoq; suo spoliet.

TERTIVM verbum prædictæ scripturæ erat, PHARES: cuius sensus pro peccatoribus, cum in morte versantur, est: *diuisum est regnum tuum à te, & hostibus tuis traditum.* pro cuius maiori intelligentia, est aduertendum, quatuor esse regna, quibus peccatores in sua morte priuantur. *Vnum* est extra ipsos in terra: *Secundum* propè ipsos: *Tertium* intra: *Quartum* supra eosdem in cælo.

Primum regnum, quod est extra ipsos, est mundus hic spectabilis: in quo fuit homo conditus, ut a præfset, instar regis, *vniversis creaturis terræ*, in quo regno numerantur parentes, fratres, & amici, quos habemus: principatus, dignitates, diuitiæ, & bona reliqua, quæ possidemus à quib. omnib. separamur, atq; diuidimur oēs in morte. sed interest, quod iustus agnoscens vanitatem & mutabilitatem huius regni, non habet illud pro suo: sed cū Christo Seruatore nostro dicit: *regnum meum non est de hoc mundo*: ideoq; absq; vlllo dolore illud relinquit: q̄a non diligit illud: at peccator, q̄a inordinato amore illud diligebat, at possidebat, nō relinqt sine magno dolore: & interdū

deue-

PIRI
TE

.1

a Gen. 1. 26.

b Ios. 18. 36.

Greg. 31.
Mor. c. 8.
Iob. 27. 19

deuenit ad hæredes, maximos eius hostes. hoc propositum dixit S. Iob. c. diues cum dormierit, nihil secum auferet; aperiet oculos suos, & nihil inueniet; apprehendet eum quasi inopia; nocte obruet eum tempestas; tollet eum ventus vrens, & auferet, & velut turbo auerit de loco suo. Nulla potuit magis propria similitudo afferri, ad exprimendam primæ huius comparationis infelicitatem. Cogita diuitem aliquem, & potentem, qui nocte aliqua reciperet se in domum aliquam recreationis in villa cum magno famulorum comitatu, quiq; in camera aliqua pulcherrimè ornata; & in lecto pretiosis ac delicatis stragulis strato, somnum se dederet: ad quem profundo somno immersum, multi latrones ingrederentur, qui omnes famulos in fugam conijcerent, & omnes eius diuitias deprædarentur: ipsum vero extraxerunt ex lecto, & domo sua projicerent in campum, ubi repente exorta tempestate aquæ, & grandinis, cum vento frigidissimo, malè illum tetaret, & à profundo illo lethargo excitaretur: quando miser ille homo, aperiens oculos, videret se solum absque famulis, absq; diuitiis extra domum & lectum, & absque vilo subsidio, in medio horrendæ adeo tempestatibus: inquam hunc diuitem stupor inuaderet, quod timores & anxietates, afflictum eius cor premeret? Hoc igitur idem (ait S. Iob) eueniet vobis, bona huius vitæ inordinatè amanti. dum enim viuís, lethargus tuorum peccatorum, & cupiditates oculos tuos claudunt, ne te ipsam

agnoscat

agnoscas; & pericula, quibus expositus es, vi-
deas; neque de imminentibus tibi malis plus
cogites, quam si fidem de eis non haberes: sed,
cum primum mortuus fueris, aperies oculos
etiam nolens; & videbis te solum, pauperem,
desertum. Mors enim latronis instar crudelis,
& furentis, spoliabit te omnibus quæ habe-
bas, & separabit omnes amicos & famulos.
Ventus verò vrens diuinæ iustitiæ extrahet te
ex loco honorato, delicijsque pleno quem oc-
cupabas in hoc mundo, projicietque in horri-
bilem inferni cloacam, vbi tantum erit fletus
& stridor dentium in tremenda illa umbra, ex
repentina adeò mutatione, quæ eò erit g. auior
magisque sentietur, quo fuit minus præcogi-
tata: eoque amarior, quo minus spei superest
obtinendi remedium.

Hoc ipsum verò melius intelliges, si per-
pendas diuisionem reliquorum regnorum, quæ
tunc fit.

Secundum itaque regnum, quod anima no-
stra prope se habet, est dilectum ipsum corpus
cui præsidet, gubernando omnes eius facultä-
tes, ac sensus, ipsaque membra externa, cuius
imperio parent omnia, alia instar mancipio-
rum, alia instar ciuium liberorum. Hoc regnū
diuiditur, in hora mortis, imò propriè mors
non aliud est, quam hæc separatio animæ à cor-
pore, proueniens violenter ex morbis, humo-
ribus, & rebus alijs externis, quæ tanquã ho-
stes miserum hominem aggrediuntur, ani-
mamque compellunt cedere regno corporis sui.

Et sic-

PERI-
TE

Et sicut absente rege à suo regno, subditi, qui prius erant concordēs, incipiunt inuicem dissentire; & hostes accedere, vt illud expugnent eiusque spolijs diteatur: Ita, anima discedente, incipiunt corporis partes diuidi, & ab inuicem seiungis; ac in elementa, ex quibus est composita, resolui, vt sententia illa in Adamum eiusque posteros lata executioni mandetur: *d puluis es & in puluerem reuerteris.* &

Gen. 13. 19.

mox hostes illi accedunt, Medis Persisque crudeliores, quibus iustitia diuina regnum hoc diuisum tradit. Sunt enim (vt ait Sapiens)

Eccl. 10. 13.

e serpentes, & bestia, & vermes, qui corpus ipsum lacerant, eiusque spolijs impinguntur, rabidam suam famem carnibus illis laborantes, donec illas omnino consumant. Et quamuis reges sint & Monarcha, hæc tamen fors misera illis quoque continget, sicut eadem illorum dixit Isaias: *f detracta est aduersus te superbia tua, concidit cadaver tuum, subter te sternetur tinea, & operimentum tuum erunt vermes.* Huius regni diuisio priori est maior, quia est rei magis dilecta. Sed veracior est terribilior diuisio tertij regni, quod est intra ipsum hominem, de quo dixit Christus

Isa. 14. 11.

3. Dominus: *g regnum Dei intra vos est.* & Apostolus, quod *regnum Dei non sit esca & potus, sed iustitia, & pax, & gaudium in spiritu sancto.* qui nomine iustitiæ omnes virtutes comprehendit, quæ nos faciunt iustos: quarum

Rom. 14. 17

charitas est instar reginæ, illas gubernantis, dirigentis ad suos fines; & ipsemet Deus, qui

char-

§. 3. MEDIT DE MISERIIS MORT. 551

charitas est, vt supremus rex omnium iustos gubernans, adiuvat ad earum conseruationem & augmentum. Hoc virtutum regnum diuidere à se incipit peccator, in vita sua cum peccatis suis fidem & spem diuidit à gratia & charitate, illas retinendo, has dimittendo sed in ipso mortis momento, iusto Dei iudicio ac sententia, etiam quod reliquum erat, illis auferitur. vt suo loco diximus.

1. p. Med. 30. punct. 4.

Per totā itaq; æternitatē nec Christus habitabit in dā nato per fidē; nec Deus regnabit in eodem per gratiam, nec spes vlla supererit ad eius amicitia redēdi. Nā, vt ait Sap. h *mor tua homine impio, nulla erit ultra spes, & expectatio solicatorū ū ipsis peribit.* Hac diuisione facta sequitur vltima regni quarti, ccelorū. s. in quo regnāt electi, fruētes cū eterno suo rege, premio æterno laborū suorū in illo. n. in illi. sonabit in aurib. peccatoris tremēda illa sententia: *separetur impius ne videat gloriam Dei: & qui in terra sanctorū iniqua gessit, repellatur ab eorū societate, ne videat, quod illi vidēt; nec fruatur eo, quo illi fruuntur.* audiet simul & illam aliam tremendam sententiam, quæ dicit: *k foris manean t exclusi ab hoc regno canes & venefici, & impudici, & homicida, & idolis seruentes, & omnis, qui amat, & facit mendaciū: ego Iesus misi Angelum meum, testificari vobis hac in Ecclesiis.* Denique iudex supremus, aternæ huius diuisionis sententiā pronunciat: *I discede à me maledicte in ignē aternū, qui paratus est Diabolo & Angelis eius,*

h Prou. 11. 7.

4.

i Isa. 26. 10. iuxta L X X.

k Apoc. 22. 15

l Mat. 25. 41.

quorum

PIRI
TE

quorum opera es imitatus. Huius sententia virtute, tradetur infelix ille hostibus suis demonibus, qui trahent eum ad carceres æternos, in quibus æternum diuisus à iustis omnibus; & bonis, quibus beati fruuntur. O quantum tremor, quantum angustia, rabiesque furiosa occupabunt infelicem animam, cum experiri contempnit æternæ huius diuisionis damna? O anima mea, agnosce teipsam; & attentè considerè diuisionem, quæ tibi imminet ab his quatuor regnis; & animare, ut mundi huius regnum contempnas; sanctoque odio regnum tui corporis prosequaris: *in destrue magna animi fortitudine regnum & corpus peccati, ut ultra non seruias peccato.* caue ve: ò diuidas regnum tuum; ne eò deuenias, ut eas amittas: ne diuidas cor tuum, eiusque affectiones inter Deum & creaturas, ne intereas; & separaret te Deum ab æterna sua societate. recollige, quæ à te sunt diuisa; recupera charitatem, amissionis feruorem, ut in die mortis tuæ, & si diuidaris ab hoc mundo, & à corpore tuo, non tamen excludaris à requie, & regno æterno,
Amen.

in Rom. 6. 6.

in Osee. 10. 2.

